

música Marina Rossell • art Gosé, vist per Francesc Fontbona • gastronomia Esmorzar de forquilla

Els articles estaven publicats bàsicament al digital *La Veu del País Valencià*. Però era un tipus de text que, per la seua curosa elaboració, semblaven carn de llibre. Això, ho pensava des del principi?

—No. Volia fer articles per a *La Veu del País Valencià*. I el que m'agradava era la llibertat que deixaven per escriure d'allò que m'agrada i m'excita literàriament. Això es dona molt poques vegades. Després, molta gent em va empènyer a publicar un llibre amb els articles. I quan Josep Martínez [editor de Pruna] em va fer la proposta, no m'hi vaig pensar gens. Era el seu primer llibre però volien apostar per l'objecte, per tenir cura del continent. Però perquè els agradava el contingut.

—S'afrenta la lectura dels textos de manera diferent segons el format?

—Sí. Sempre trobem aquell racó on som a gust per llegir, ja siga davant un llibre o una pantalla. Però crec que als lectors de debò, els que apreciem el llibre, el que ens atrau és l'objecte, més que la fredor de la pantalla lluminosa. Ell llibre té aquell encant, sobretot si s'ha cuidat tant com aquest. El dissenyador, Dídac Ballester, parlava molt de la qualitat del paper, del tacte. I com que jo tracte tant sobre la relació dels sentits amb allò que escrius i llegeixes, la combinació funciona.

—Els articles tenen una connexió directa amb les seues novel·les, *Les mans de la deixebra* i *El retorn de l'Hongarès*. És el mateix camp d'interessos.

—És que, realment, no sé escriure d'una altra cosa. El que m'agrada realment és tractar de la memòria de les coses, i això ho faig en els articles i també en les novel·les. I així com en les novel·les cree un món més personal, de ficció pura, en els articles parlo de la memòria de les coses, personatges o obres d'art reals. Per establir relacions. Tinc molt present Michel Foucault, el filòsof, que convidava a fer arqueologia de les coses, anar a l'origen per comprendre l'actualitat. Si parles de la memòria de les coses el que tractes realment és el present, perquè hi ha una connexió clara amb el passat. I això t'ajuda a enfrontar-te millor al futur.

—La galeria de personatges és

Anna Moner

«M'agrada treballar
les emocions
violentes i
devastadores»

L'artista i novel·lista vila-realenca **Anna Moner** reuneix a **Gabinet de curiositats**, primer llibre de la nova editorial Pruna, els seus magnètics i molt literaris articles sobre personatges pretèrits del món de la cultura: de Houdini a Chopin i Allan Poe, passant per Wilde, Artemisa Gentileschi, Camille Claudel o Paganini.

Entrevista de **Xavier Aliaga**

Gabinet de curiositats

ANNA MONER

Pruna

València, 2015

Assaig, 157 pàgines

multidisciplinària i abasta la música, la màgia, la literatura, la fotografia, les arts plàstiques...

—Però, realment, si t'hi fixes, són sempre personatges o obres —en un sentit ampli— que tenen una complexitat personal molt gran, gent que s'aboca molt a l'abisme. No arriba als personatges perquè hagen tingut una vida molt devastadora, sinó per les seues obres. I després, tot coincideix. M'agrada tractar les emocions concèntriques, les violentes, les més sorprenents i devastadores anímicament. Persones abocades a l'abisme de Nietzsche, aquell que, si el mires molt fixament, acaba retornant-te la mirada. Encara que siguen vides molt diferents i en segles molt dispers, tenen un punt en comú, la necessitat molt gran de viure i expressar determinades coses. Una força que resulta devastadora per a ells i acaba moltes vegades en tragèdia. I no puc evitar-ho, però això m'atrau molt.

—El procés de trobar-los és intuïtiu o hi ha una investigació prèvia?

—Hi ha personatges que porten amb mi molt de temps, formen part de la meua col·lecció particular. Alguns per atzar, d'altres perquè he arribat a ells a través d'investigacions. O, en el cas de les fotografies de Frank Hurley [el fotògraf que acompanyà Shackleton en l'èpica expedició a l'Antàrtic] perquè un dia vaig llegir un article i em vaig enganxar a les imatges. En ocasions comence a escriure i m'adone que no és el moment. Aleshores, agafe un altre personatge. Això em passava amb Camille Claudel. Requeria molts anys. Ho vaig intentar moltes vegades. Però Camille Claudel exigia molt. I no va ser fins que vaig veure una fotografia d'ella amb l'escultora Jessie Lipscomb que ho vaig entendre tot. Em deixa guiar molt per la intuïció. Molt.